

Vrbnik kao inspiracija

Vrbnik
 kako ga vide
 kako osjeæaju
 rijeðu opisuju
 vrbnièki pjesnici

Vrbnik kako ga ja pametin

O zahoji
 kad judi Poji fine posli,
 sve muli i sve osli
 napajaju se na Èrišnjici.
 Bura puše i sence peèe,
 ma voda z Rovoznika
 seduron teèe
 va velu kamenu skalnicu
 na Èrišnjici,
 kadi veæ let i let
 dedi i vnuki
 moèe tvrde žujave ruki,
 kadi se veèer zibje
 žažara va kajugi,
 va blatu konjske kopita
 i delge kozje verugi.

Dr Vlasta Sindik-Pobor
 Norrbotten / Švedska
 Rijeka 1958.

VRBNIKU

Vrbnièe drevni,
 dièni kalebe beli.
 Nad more i nad žali
 na valomet si stal.
 Šibala te bura,
 mlatil val
 i neprijatel zatiral.
 Ma, ti se nisi dal,
 va ov kamik otoèki
 koreni si gelboko zakopal.

Bil si kjonka frankopanska
 i njazlo glagoljaštva.
 Tu su: dvori, kula
 grobnice, oltari,
 Statut vrbenski,
 misali i brevijari.

Na tvon vrhu zvonik.
 Va njen zvoni zvone
 stotine let.
 Va tvojih kuæah s èevjenimi krovi
 judi se rajaju, živu i umiraju,
 a tvoji stari koreni
 vavik nove mladice hitaju.
 Sveko leto lastavice prihajaju,
 pod strehami na miru

njazla obnavjaju.

Va tebi teèe život
skromen, miren, a vesel
va skrbi i delu,
va kantu i veseju,
uz zvuki zvon i sopel.

Lipi naš grade,
èuvamo tvoje vridnosti:
knjigi glagoljske
staru besedu,
tesnek i tanec,
sopeli i kanet.

Zora Volariæ Perhat
Rijeka, 1987.

KLANÈIÆ VERBNIKU

Jeden stari gradiæ
peln putiæ i kantuniæ
voltic, podvoltic i klanèiæ.
Spraven na kupèiæ
zbijenih kuæic koti grozdiæ
i sveka niè pravja i govori.

Ma ki je to gradiæ
ki ima štatut, brevijar, misali
glagoljicu i najužu na svitu ulicu,
Balature na Potoèini i Opjici,
Pojani, Plokati i Galiji,
Pod pojaticun kuæe koti v galeriji?

Verbnik je ta gradiæ
ki ima toliko klanèiæ i kantuniæ
i k tomu još šegavih glavic!

Tako reš po putiæu, prideš v klanèiæ
od kantuniæa va kantuniæ
i sopeta va najužu ulicu, va Klanèiæ.

Marica Stašiæ Miliæ
Vrbnik, 2003.

VERES

Zavertimo se na modron portu
okolo ruzinavih kolun,
èevjenoga ferala
dokla zamišjeni èekamo
da va dragu pride beli vapor.

Na glatkon valometu
obernimo se vaje sedaj
šoto dibjih želtih rožic
ke ovo leto još lipše cvetu...

Zatancajmo skupa z barkami
na protuletnjoj buri
ka æe nan berzo obrazi vežgat.
Mogli bimo i zakantat
-neka na Placi pira ni-
ozdola balkona, va jati,

ter æe nas samol kalebi èut.

Nasmijmo se vedron nebu.
 Ne smimo se vrimentu i leton
 -ke se po klanèiæih šujaju i teku-
 dokla živemo pustit.
 Sence nas je marèeno smutilo,
 zavavik æemo dièina ostat,
 makar bi mogel z gori
 još i snig va Verbnik arivat.

Radovan Toljaniæ
 Vrbnik, 2002.

VRBNIÈE GRADE!

Nigdir tako sence ne sviti
 ni zvezdi ne blišæe
 kako nad tobun.
 Nigdir tako more ne šepiæe
 ni bura ne kanta
 kako vokolo tebe.

Vrbnièe dragi,
 samol va tebi
 je serce pelno i duša bogata,
 aš budi se i zaspi,
 raja i umire,
 pokjekne pod brimenon
 i opeta dvigne.

Kripi se
 na vrutku viènon,
 na doti onih
 ki prija nas evdi su bili,
 z verun va onih
 ki za nami te prit.

Marija Trinajstiæ Božiæ
 Vrbnik, 2005.

STEN

Da mi je znat
 ki je zibral
 ovu sten i kamik,
 za na njoj ostat
 vikon vavik?
 Kako se je æutel da mi je znat,
 kada na vrh steni
 šel se je frmat?
 Morda je sence jušto
 prišlo ven,
 va zlato obklo
 celu sten,
 morda more modro
 va kamik je lupalo,
 pomalo šumeæ,
 na uho mu šepjalo?
 Ili je bila noæ,
 kada bimo denes znali,

plna Źltih zvezd
ke sten su ticali?

BlaŹena je bila ura i dan,
Źivuæ na toj lipoj steni
denes to znan.
Æutin on prvi korak
ki još ozvanja skroz vrime
na steni od senca i bure
Vrbnik
njoj je ime.

Marina Valkoviæ
Vrbnik, 1996.

Na Èerenci

Na kamiku sidin
ze Èerenca kot na slici
ves Vrbnik vidin.
Na steni kuæe stare
stišnjeni vokolo zvonika,
sence jih zlati, bura melèi,
more miruje, polne zvoni.

Leto je prišlo va naš pajiz,
vonja kuš i magriŹ.
Dibji šipun cvete,
tiæe kantaju, kudlaèiæe lete.
Lip je naš Vrbnik
po gradu i po zaroku
domaæemu i fureškomu oku.

Sprid devet stotin let
su dedi i babi
našemu Gradu ime zapisali.
Èudo su fadigali,
gradili, skerbeli
i sve èe su udelali
nan su pustili,
da bimo mi mlajih navadili.

Marinka Mataniæ Polonijo
Vrbnik, 1998.

HOD VIKOVA

Èerna bura Vrbniku priti
a on njoj se uvik ruga,
pek tako gredu skupa skroz sve viki.
Huda buro, niš mi ti ne moreš,
aš èuvaju me moje tverde valometi,
na proèeli kula z pason kamenitin,
po bandah su na straŹi dvi punti fermani
z kih se èerni bor stari kuntra tebi dava.
Pek èe mi ti moreš!?

Još kada se z Hlama vili spuste
po svih brigih umilno kantajuæ,
kako da su stare uliki kosi raspleli
vokolo tancaju i slebron se hvale,

na vetru verte
mameæ èernu buru neka veæ popusti,
da se z belin velon okitit moru.
Sence da jih stepli i uzrije plod,
pek æe na podzimi, grad svoj
nadarit zlaton.

Mira Aniaæ
Vrbnik, 2009.